

PARAULA I VIDA

50 anys de l'ordenació episcopal de Mons. Joan Martí (II)

Avui que es compleixen els **50 anys de l'ordenació episcopal de Mons. Joan Martí i Alanis** i l'inici del seu ministeri, continuo la reflexió sobre la seva persona i la seva acció enmig de nosaltres, amb un fecund pontificat:

3. Va ser un home d'Església, que en arribar a Urgell amb 43 anys, va succeir l'Administrador apostòlic **Mons. Ramon Malla i Call**, Bisbe de Lleida i antic Vicari general d'Urgell, qui després de la jubilació de **Mons. Ramon Iglesias Navarri** (bisbe entre 1942 i 1969) governava la Diòcesi. Mons. Martí erigí les noves institucions de renovació mades pel Concili Vaticà II, i l'aplicà treballant per una Església missionera, misteri de comunió i poble de Déu; austera i servidora dels pobres; Església compromesa amb l'ecumenisme; Església defensora i promotora de la dignitat de la persona i de la seva llibertat religiosa; Església sense afany de poder sinó servidora de tots. Una Església que vol aplicar la Doctrina social a totes les situacions, també a la realitat social i política que llavors es vivia, respectant l'autonomia de les realitats temporals. Ell va ser agosarat en alguns temes nous: formació del clergat, vocacions vingudes de fora, missió en món rural, turisme, reorganització econòmica diocesana i de les parròquies, així com de les rectories i de l'acció social envers les necessitats més grans; sense oblidar l'obertura del procés de martiri dels sacerdots diocesans.

Com a prevere jove treballà molt a Tarragona en temes de Doctrina de la fe, d'ensenyament i escoles diocesanes. I ja de Bisbe a més del treball diocesà, cooperà lleialment amb l'Arquebisbe metropolità Josep Pont i Gol i els altres

bisbes de Catalunya, com el Cardenal Narcís Jubany, Mons. Josep M. Guix i l'Arquebisbe Ramon Torrella, especialment en el Seminari Interdiocesà. La Santa Seu el nomenà Administrador apostòlic de Solsona (1975-1977). Volia una Església servidora, lliure de lligams amb el poder polític però alhora sensible i col·laboradora en el servei de comunió a Catalunya i a Espanya, des d'un catalanisme «actiu i positiu». Va ser coautor del cèlebre document de l'episcopat català *Arrels cristianes de Catalunya*. Fou també membre del Comitè Executiu de la CEE i treballà a Migracions i a Mitjans de Comunicació social, creant a la Diòcesi *Ràdio Principat*, i les revistes *Església d'Urgell* i *Urgellia*. Participà en el Concili Provincial Tarraconense (1995) i alertà sobre els progressismes, sense caure en mans dels conservadorismes. Governà amb fermesa i claredat la Diòcesi, amb suavitat de formes, i defensà les llengües minoritàries catalana i aranesa. Estava molt al dia teològicament i culturalment, i al final del seu pontificat escrivia articles molt pensats i influents als diaris. No volgué fer unes Memòries per no deixar malament persones o institucions. Sabé sempre guardar secrets.

Va triar un lema episcopal ben significatiu, «**La unitat en la caritat**», i el seu escut episcopal tres roses i una garba relligada. Treballà per una Església unida en la comunió. Sofria quan veia desunió. I a Andorra volia un Principat unit, «*Virtus, Unita, Fortior*», un país agermanat. Plural, però agermanat. Unit en la caritat, que és la virtut més excel·lent per al Bisbe, la caritat pastoral, l'entrega a tots, amb preferència als malalts, als infants i joves, als ancians, als més pobres.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Celebració de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians

Del 18 al 25 de gener es va celebrar a la diòcesi la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians, juntament amb les altres diòcesis catalanes i les diòcesis de la resta de la Península Ibèrica.

El tema escollit per a aquesta setmana de pregària fou «Manteniu-vos en el meu amor i doneu molt de fruit», que té el seu fonament en *Jn 15, 1-17*, i que expressa l'anhel per la pregària, la reconciliació i la unitat entre tots els cristians i en tota la família humana.

La Comissió Interdiocesana d'Ecumenisme i Relacions interreligioses van preparar els subsidis per a les celebracions eucarístiques i per a les celebracions de la Paraula.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Amb autoritat

Jesús, tot just iniciat el seu ministeri apostòlic, amb els primers apòstols acabats de cridar a la riba del llac de Tiberíades, arriben a Cafarnaüm. El dissabte, com feien els jueus practicants, van a la sinagoga per participar en les funcions religioses. Cafarnaüm era una ciutat amb molta vitalitat, per això la seva presència, d'entrada, no deuria cridar l'atenció. Sempre hi assistia passavolants a la pregària sabatina. L'expectació deuria despartarse quan, llegida la Sagrada Escripura, Jesús demana la paraula per parlar als fidels reunits. En acabar, la reacció generalitzada, que recull l'evangeli de Marc, fou que tothom comentava la manera de parlar de Jesús: «amb autoritat».

No podem confondre autoritat amb poder. Hi ha persones que, davant el poble, tenen autoritat, no perquè se'ls hagi investit d'un càrrec o funció social. No s'imposen per la força o el poder. Sinó, perquè la seva manera de ser i de viure és reconeguda pels altres, atreuen aquells que els coneixen.

L'autoritat es guanya.

Etimològicament, autoritat ve del llatí «augere», que vol dir: fer créixer, augmentar, fer prosperar. Tota societat que vulgui avançar necessita dones i homes amb autoritat, que ajudin a fer créixer. Aquest principi podem aplicar-lo a diversos àmbits de la vida. Penso en l'autoritat dels pares respecte els seus fills; dels mestres amb els alumnes; dels di-

rectors d'empresa vers els empleats; dels governants amb els seus súbdits; dels sacerdots amb els feligresos... Cadascú, en l'àmbit de la seva vida, hauria de veure quina és la seva responsabilitat derivada de l'autoritat que hom té.

La nostra societat necessita dones i homes que actuïn amb «autoritas», que ensenyin l'art d'obrir els ulls a la realitat, de meravellar-se davant la vida, d'interrogar-se amb senzillesa pel sentit de les coses. Persones que per la seva actitud responsable, per la seva coherència, perquè són honrats i fidels ajuden a créixer, estimulen els altres.

En sectors de la societat actual es vol diferenciar l'exercici d'un càrrec públic amb el que és l'àmbit privat de la per-

sona. Acceptaré que es pot complir honestament una responsabilitat pública encara que a la vida privada s'actui de manera irresponsable. Però tots entenem que no és pas aquest el millor exemple per desvetllar la confiança i la col·laboració.

L'evangeli ens diu que el poble senzill admirava i seguia Jesús perquè, a diferència dels escribes i fariseus, actuava amb autoritat. La seva paraula clara, directa, autèntica, tenia una força que el poble sabia captar.

Encara avui escoltar-lo i seguir-lo fa que ens plantejem els interrogants fonamentals. Jesús és per a nosaltres un mestre de vida, revestit d'autoritat.

Mn. Ramon Sàrries

PALABRA Y VIDA

50 años de la ordenación episcopal de Mons. Joan Martí (II)

Hoy día 31 de enero, en que se cumplen los 50 años de la ordenación episcopal de **Mons. Joan Martí Alanis** y el inicio de su ministerio, continúo la reflexión sobre su persona y su acción pastoral en medio de nosotros, con un fecundo pontificado:

3. Fue un hombre de Iglesia, que al llegar a Urgell con 43 años, sucedió al Administrador apostólico **Mons. Ramon Malla Call**, Obispo de Lleida y antiguo Vicario general de Urgell, quien después de la jubilación de **Mons. Ramon Iglesias Navarri** (que fue obispo entre 1942 y 1969) gobernaba la Diócesis. Mons. Martí erigió las nuevas instituciones de renovación mandadas por el Concilio Vaticano II, y la aplicó trabajando por una Iglesia misionera, misterio de comunión y pueblo de Dios; austera y servidora de los pobres; Iglesia comprometida con el ecumenismo; Iglesia defensora y promotora de la dignidad de la persona y de su libertad religiosa; Iglesia sin afán de poder sino servidora de todos. Una Iglesia que quiere aplicar la Doctrina social en todas las situaciones, también en la realidad social y política que entonces se vivía, respetando la autonomía de las realidades temporales. Él fue osado en algunos temas nuevos: formación del clero, vocaciones venidas de fuera, misión en mundo rural, turismo, reorganización económica diocesana y de las parroquias, así como de las rectorías y de la acción social hacia las necesidades más grandes; sin olvidar el proceso de martirio de los sacerdotes diocesanos.

Como sacerdote joven trabajó mucho en Tarragona en temas de Doctrina de la fe, de enseñanza y escuelas diocesanas. Y ya de Obispo además del trabajo diocesano, cooperó lealmente con el Arzobispo metropolitano Josep Pont y Gol y los demás obispos de Cataluña, como el Cardenal Narcís Jubany, Mons. Josep M. Guix y el Arzobispo Ramon Torrella, especialmente en el Seminario Interdiocesano. La Santa Sede lo nombró Administrador apostólico de Solsona (1975-1977). Quería una Iglesia servidora, libre de ataduras con el poder político pero a la vez sensible y colaboradora en el servicio de comunión en Cataluña y en España, desde un catalanismo «activo y positivo». Fue coautor del célebre documento del episcopado catalán *Raíces cristianas de Cataluña*. Fue también miembro del Comité Ejecutivo de la CEE y trabajó en Migraciones y Medios de Comunicación social, creando en la Diócesis *Ràdio Principat*, y las revistas *Església d'Urgell* y *Urgellia*. Participó en el Concilio Provincial Tarraconense (1995) y alertó sobre los progresismos, sin caer en manos de los conservadurismos. Gobernó con firmeza y clarividencia la Diócesis, con suavidad de formas, y defendió las lenguas minoritarias catalana y aranese. Estaba muy al día teológica y culturalmente, y al final de su pontificado escribía artículos muy pensados e influyentes en los periódicos. No quiso hacer unas Memorias para no dejar mal personas o instituciones. Supo siempre guardar secretos.

Eligió un lema episcopal muy significativo, «**La unidad en la caridad**», y su escudo episcopal tenía tres rosas y una gavilla unida. Trabajó por una Iglesia unida en la comunión. Sufrió cuando veía desunión. Y en Andorra quería un Principado unido, «*Virtus, Unitas, Fortior*», un país hermanado. Plural, pero hermanado. Unido en la caridad, que es la virtud más excelente para el Obispo, la caridad pastoral, la entrega a todos, con preferencia a los enfermos, los niños y jóvenes, los ancianos, los más pobres.

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Mn. Ramon Clua i Taribó reposa en la Pau de Crist

El dia 7 de gener va morir a Lleida Mn. Ramon Clua i Taribó, als 93 anys d'edat i 70 de ministeri presbiteral. La missa exequial va tenir lloc el dia 8 de gener a la tarda, a l'església parroquial de la Mare de Déu Assumpta d'Albesa, i fou presidida per l'Arquebisbe Joan-Enric i concelebrada pel Vicari general Mn. Navarri, per l'Arxiprest Mn. Joan Pujol i pel Rector Mn. Alfons Velásquez, així com per un bon grup de preveres. La seva família, amb qui havia conviscut els darrers 18 anys, així com l'Alcaldessa de la vila i molts fidels del poble van participar, acompanyats per la Coral d'Albesa.

A la seva homilia, l'Arquebisbe Joan-Enric, glosant les lectures proclamades en aquell dia, manifestà que en l'Epifania, també una vida ben entregada com la del mossèn, és també manifestació de l'amor de Déu que la sosté. Tot sacerdot és instrument en mans de Déu que reparteix i «multiplica» el pa de vida en l'Eucaristia als seus germans, tal com Jesús ho va fer amb els seus deixebles (*Mt 6,34-44*). El ministeri de servei de tot prevere, com ho va ser el de Mn. Ramon Clua, consisteix a deixar-se treballar per part de Déu i servir, oferint la pròpia vida al servei de Déu i dels germans i intentant ser reflex del Déu que és Amor (*1Jo 4,7-10*). Destacà com Mn. Ramon al llarg del seu ministeri sacerdotal a les diferents parròquies que serví, o marxant a Colòmbia es-

pecialment participant de l'OCSHA, va repartir amor i va ser testimoni amb la seva vida de l'Amor de Déu per tots.

A l'inici de la celebració, l'Arxiprest Mn. Joan Pujol, seguint el costum de la Diòcesi d'Urgell, llegí un breu recorregut pastoral de la vida entregada de Mn. Ramon Clua, que va néixer a Albesa fa 93 anys, el 20 d'agost de 1927. Cursà els estudis de Filosofia i Teologia al Seminari Diocesà d'Urgell i fou ordenat de Prevere el 8 d'octubre de 1950. Va estrenar el seu ministeri com a Vicari parroquial d'Escaldes-Engordany, al Principat d'Andorra. L'any 1964, als 36 anys, marxà com a missioner cap a Bogotà (Colòmbia) participant de l'Obra de Cooperació Sacerdotal Hispanoamericana (OCSHA) i s'hi va estar durant 10 anys, desenvolupant importants serveis en aquelles terres en parròquies dels barris pobres de la capital.

En tornar a la seva Diòcesi d'Urgell l'any 1974, fou nomenat Encarregat de Boldú i Regent de Castellserà, parròquies que va servir durant 17 anys, fins que l'any 1991 fou nomenat Rector de Coll de Nargó, Cabó, El Vilar, Gavarra, Valldarques i Sallent. El 1996 se li afegiren les petites parròquies d'Alinyà i Perles. Aquestes parròquies les servirà fins a la seva jubilació l'any 2002, compaginant el ministeri pastoral i serveis a la Fundació Sant Hospital de La Seu i a la Cúria diocesana.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

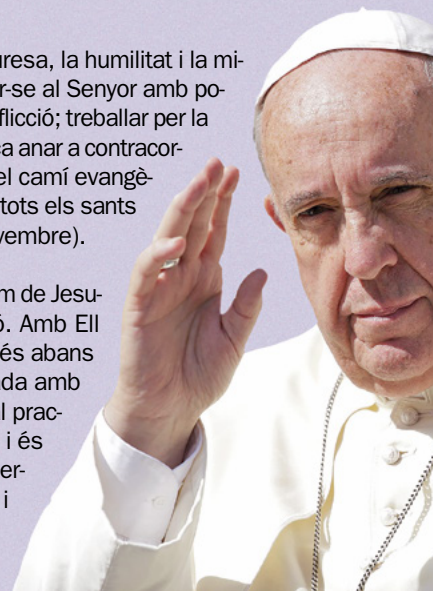

@Pontifex: «La paràbola dels vinyaters homicides (*Mt 21,33-43*) és una advertència que serveix per a totes les èpoques, inclosa la nostra. La vinya és del Senyor, no nostra. I Déu espera els fruits de la seva vinya d'aquells als qui ha enviat a treballar-hi» (4 d'octubre).

@Pontifex: «Necessitem viure la ciutat a partir d'una mirada de fe que descobreixi que Déu habita a les seves cases, als seus carrers, en les seves places. Aquesta presència ha de ser descoberta, revelada. Déu no s'oculta a aquells que el busquen amb un cor sincer» (31 d'octubre).

@Pontifex: «Triar la puresa, la humilitat i la misericòrdia; encomanar-se al Senyor amb pobresa d'esperit i en l'afflicció; treballar per la justícia i la pau, significa anar a contracorrent. Però aquest és el camí evangèlic que han recorregut tots els sants i els beats» (1 de novembre).

@Pontifex: «Aprenguem de Jesucrist, mestre d'oració. Amb Ell entenem que l'oració és abans de res escolta i trobada amb Déu; és un art que cal practicar amb insistència; i és l'àmbit en el qual es percep que tot ve de Déu i a Déu torna» (4 de novembre).

Festa de Sant Antoni Abat a la diòcesi i a la Catedral

La festa de Sant Antoni Abat es va celebrar arreu de la Diòcesi d'Urgell amb intensitat el dia 17 de gener, que enguany s'esqueia en diumenge. A moltes parròquies van celebrar-se misses amb la presència de fidels i devots de Sant Antoni Abat. També van tenir lloc benediccions d'animals de companyia i bestiar, panets i escudelles. Aquest any, però, amb més austeritat per tal de respectar les mesures sanitàries per la pandèmia actual.

A la Catedral de Santa Maria de La Seu d'Urgell, la Missa Solemne fou presidida per l'Arquebisbe Joan-Enric i es va celebrar amb l'assistència de les autoritats de la ciutat de La Seu d'Urgell, encapçalades per l'Alcalde, Il·lm. Sr. Jordi Fàbrega, i el President de la Confraria de Sant Antoni, Sr. Antoni Muntada, i els banderers sortint i entrant. Concelebraren amb l'Arquebisbe els vicaris generals de la diòcesi.

A la seva homilia, Mons. Vives glossà les lectures proclamades en aquell diumenge que posaven de manifest la importància de la vocació de tots els batejats, com a seguiment dòcil i humil de l'anyell de Déu, ja que Déu es manifesta i ens «cria» perquè l'ajudem i col·laborem amb Ell. A la primera lectura, Samuel, escolta la veu de Déu que el crida però no és capaç de reconèixer-lo fins que Elí l'ajuda a discernir que és Déu qui l'està cridant. I a l'Evangeli, Jesús crida Andreu i el seu germà Simó Pere després que Joan Baptista els indiqués l'Anyell de Déu, Jesús.

L'Arquebisbe destacà com la Confraria de Sant Antoni de La Seu d'Urgell, documentada com a mínim des de l'any 1904, va néixer precisament en temps de pesta i pandèmia perquè tothom tingués un plat calent a taula diàriament. Aquest 2021, la pandèmia actual ens fa tornar a l'essència de la confraria: la solidaritat compartida espe-

Mons. Joan-Enric fa la benedicció dels panets

cialment amb els més necessitats. Enguany no s'ha pogut fer i repartir la tradicional «calderada», que a La Seu d'Urgell repartia més de 7.000 racions, ni el passeig dels tres tombs, però els confreres han volgut ser solidaris amb les famílies

Mn. Ignasi Navarri beneeix els animals de companyia a la porta de la Catedral

més necessitats fent-los donacions d'aliments i, en un exercici de fe que l'Arquebisbe els ha agraït especialment, han volgut mantenir la celebració de l'Eucaristia, la benedicció i repartició dels panets i la benedicció dels animals. Mons. Vives glossà la figura de Sant Antoni Abat, pare dels monjos, a qui anomenaven «l'amic de Déu» per la vida de pregària, pietat i sobrietat que portava i ha convidat tots els fidels a ser amics de Déu posant a Déu com l'únic (d'aquí ve la paraula monjo) i el primer i el més important de la vida. Precisament la pandèmia que vivim ens aboca a fer la recerca del que és més important per a nosaltres, i a viure-ho amb humilitat.

A l'ofertori va tenir lloc la tradicional benedicció dels panets de Sant Antoni, que es van repartir entre els assistents, seguint les mesures sanitàries, com a signe que l'Eucaristia és pa partit per a la vida del món, la vida del Senyor que ens ha de portar a compartir amb els germans i a tenir-ne cura. L'Eucaristia fou solemnitzada per la coral Les Veus de La Seu.

Després de la Missa, el Vicari general i Rector de la Parròquia, Mn. Ignasi Navarri, va dur a terme davant el portal nord de la Catedral la benedicció dels animals, amb la presència dels tres «banderers»: Jordi Armengol Obiols, el nou banderer que duia el penó de la Confraria de Sant Antoni Abat, acompanyat a banda i banda pel banderer proposat, Andreu Ramon Isus, i el banderer sortint, Ramon Dolcet Duran, respectivament.

Representació de l'adoració de Jesús al Sant Crist de Balaguer

Les Germanes Clarisses del Monestir del Sant Crist i Santa Clara de Balaguer en finalitzar la missa del dia 6 de gener, solemnitat de l'Epifania, van oferir als fidels una breu coreografia, representació de l'arribada dels Mags i l'ado-

ració de Jesús, a l'església del Santuari del Sant Crist.

La Solemnitat de l'Epifania del Senyor, «recorda tres manifestacions del gran Déu i Senyor nostre Jesucrist: a Betlem, Jesús Infant, en ser adorat pels

mags; al Jordà, batejat per Joan, en ser ungit per l'Esperit Sant i anomenat Fill per Déu Pare; i a Canà de Galilea, on va manifestar la seva glòria, transformant l'aigua en vi en unes noces (elogi del Martirologi Romà).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

1. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [He 11,32-40 / Sl 30 / Mc 5,1-20]. Sant Cecili, bisbe de Granada i mr.; santa Brígida d'Escòcia, vg.; beates M. Anna Vaillot i Otilia Baumgarten, rel. paüles.

2. □ Dimarts [Mt 3,1-4 (o bé: He 2,14-18) / Sl 23 / Lc 2,22-40 (o bé, més breu: 2,22-32)]. Presentació del Senyor, antigament Purificació de Maria, i popularment la Candelera (pel ritu de la llum). Mare de Déu patrona dels cerers i dels electricistes, altres

advocacions marianes: Candela (Valls), Candelaria (Tenerife), Ajuda (Barcelona), Calle (Palència)...

3. ■ Dimecres [He 12,4-7.11-15 / Sl 102 / Mc 6,1-6]. Sant Blai, bisbe de Sebaste (Armènia) i mr. (s. IV), invocat pel mal de coll; sant Anscari (Òscar), bisbe d'Hamburg (†865), originari de les Gàl·lies i evangelitzador d'Escandinàvia; santa Claudina Thévenet, vg. fund. rel. Jesús-Maria (RJM).

4. ■ Dijous [He 12,18-19.21-24 / Sl 47 / Mc 6,7-13]. Sant Andreu Cor-

sini (†1373), bisbe (carmelità); sant Joan de Brito, prev.; sant Gilbert (1083-1189), monjo anglès i fund.; santa Joana de Valois (†1505), princesa francesa i fund.; santa Caterina de Ricci, vg. dominicana.

5. ■ Divendres [He 13,1-8 / Sl 26 / Mc 6,14-29]. Santa Àgata o Àgueda, vg. i mr. siciliana (s. III), patrona de les dones d'Aragó; santa Calamanda, vg. i mr., patrona de Calaf.

6. ■ Dissabte [He 13,15-17.20-21 / Sl 22 / Mc 6,30-34]. Sants Pau Miki,

prev. jesuïta japonès, i companys, mrs. a Nagasaki (Japó, 1597); sants Pere Baptista, Martí de l'Ascensió i Francesc de Sant Miquel, mrs.; santa Dorothea, vg. i mr. a Capadòcia, patrona dels floricultors; sant Amand, bisbe; festa del Sant Misteri de Cervera.

7. ■ Diumenge vinent, V de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Jb 7,1-4.6-7 / Sl 146 / 1Co 9,16-19.22-23 / Mc 1,29-39]. Sant Ricard, rei d'Anglaterra; sant Teodor, mr.; santa Juliana, viuda.

Diumenge IV de durant l'any (B)

COMENTARI

«Ensenya amb autoritat i mana els esperits malignes»

En aquests últims diumenges hem vist qui era Jesús (baptisme) i la crida d'alguns deixebles (primers diumenges); avui ja se'ns presenta la missió de Jesús. Ho veiem a l'Evangeli: Jesús ensenyava: *La gent s'estranyava de la seva manera d'ensenyar, perquè no ho feia com els mestres de la llei sinó amb autoritat.* Jesús és un mestre molt diferent dels altres mestres. Parla amb autoritat però no amb una autoritat externa (ell no és un mestre de la llei) sinó amb l'autoritat que neix de les seves paraules, de l'autenticitat i novetat del que diu. En ell el poble troba la veritable Paraula de Déu, *una doctrina nova* dirà el poble. D'aquesta manera es fa realitat el que anunciava el llibre del Deuteronomi: *Jo faré que s'aixequi d'enmig dels seus germans un profeta com tu [Moisès], li posaré als llavis les meves paraules i ell els dirà tot el que jo li ordenaré. I jo demanaré comptes als qui no escoltin les paraules que ell els dirà en nom meu.* Jesús és aquest gran profeta, nascut enmig nostre, superior al mateix Moisès que ensenya les paraules de Déu; per això el seu ensenyament és tan nou. Però cal escoltar les seves paraules perquè venen directament de Déu. Ara bé, Jesús no es limita a ensenyar sinó que lluita eficaçment contra el mal. Ho veiem també a l'Evangeli. Jesús diu [a l'esperit maligne]: *Calla i surt d'aquest home. Llavors l'esperit maligne llançà un gran xiscle i en va sortir.* Jesús ha vingut a destruir el mal. *L'home posseït d'un esperit maligne es posà a cridar: Per què et fiques amb nosaltres, Jesús de Natzaret? Has vingut a destruir-nos?* Jesús és més fort que el mal. Amb Jesús acaba l'imperi de qui esclavitzava els homes.

Per això el poble proclama: *Ensenya amb autoritat una doctrina nova; fins i tot mana els esperits malignes i l'obeeixen.* Així podem viure sense neguits i dedicats al Senyor, com diu Pau. La nostra missió?: escoltar el Senyor, lluitar contra tota mena de mal en nosaltres i en els altres i portar una vida dedicada totalment al Senyor, sense pors i sense que res ens en distregui.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 18,15-20)

Moisès digué al poble: «El Senyor, el teu Déu, farà que s'aixequi d'enmig teu, d'entre els teus germans, un profeta com jo. Escolteu-lo. El dia que el poble s'havia reunit a la muntanya de l'Horeb vas demanar al Senyor, el teu Déu, de no tornar a sentir la veu del Senyor, el teu Déu, i de no veure més aquelles flames, per por de morir. Llavors el Senyor em digué: «Han fet bé de demanar-ho. Jo faré que s'aixequi d'enmig dels seus germans un profeta com tu, li posaré als llavis les meves paraules i ell els dirà tot el que jo li ordenaré. I jo demanaré comptes als qui no escoltin les paraules que ell els dirà en nom meu. Però si un profeta s'atreveix a dir en nom meu alguna paraula que jo no li hauré ordenat, o bé parla en nom d'altres déus, morirà».

▶ Salm responsorial (94)

R: *Tant de bo que avui sentíssiu la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la Roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant del Senyor, que ens ha creat; / ell és el nostre Déu, / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu: / «No enduriu els cors com a Meribà, / com el dia de Massà, en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, tot i haver vist les meves obres.» R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 7,32-35)

Germans, jo voldria que visquéssiu sense neguit. El qui no és casat pot ocupar-se de les coses del Senyor i mirar de fer el que és agradable al Senyor, mentre que els casats s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar a la muller, i tenen el cor dividit. Igualment, la noia o la dona no casada pot ocupar-se de les coses del Senyor i de ser santa de cos i d'esperit, mentre que les dones casades s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar al marit. Tot això ho dic pensant que és més avantatjós. No vull pas lligar-vos. Penso només que és cosa més digna, i que facilita de viure dedicat al Senyor sense tràfecs que en distreguin.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 1,21-28)

A Cafar-Naüm Jesús anà en dissabte a la sinagoga i ensenyava. La gent s'estranyava de la seva manera d'ensenyar, perquè no ho feia com els mestres de la llei, sinó amb autoritat. En aquella sinagoga hi havia un home posseït d'un esperit maligne que es posà a cridar: «Per què et fiques amb nosaltres, Jesús de Natzaret? Has vingut a destruir-nos? Ja sé prou qui ets: ets el Sant de Déu.» Però Jesús el reprengué i li digué: «Calla i surt d'aquest home.» Llavors l'esperit maligne sacsejà violentament el posseït, llançà un gran xiscle i en va sortir. Tots quedaren intrigats i es preguntaven entre ells: «Què vol dir tot això? Ensenya amb autoritat una doctrina nova; fins i tot mana els esperits malignes, i l'obeeixen.» I aviat la seva anomenada s'estengué per tota la regió de Galilea.

▶ Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 18,15-20)

Moisés habló al pueblo diciendo: «El Señor, tu Dios, te suscitará de entre los tuyos, de entre tus hermanos, un profeta como yo. A él lo escucharéis. Es lo que pediste al Señor, tu Dios, en el Horeb el día de la asamblea: «No quiero volver a escuchar la voz del Señor mi Dios, ni quiero ver más ese gran fuego, para no morir». El Señor me respondió: «Está bien lo que han dicho. Suscitaré un profeta de entre sus hermanos, como tú. Pondré mis palabras en su boca, y les dirá todo lo que yo le mande. Yo mismo pediré cuentas a quien no escuche las palabras que pronuncie en mi nombre. Y el profeta que tenga la arrogancia de decir en mi nombre lo que yo no le he mandado, o hable en nombre de dioses extranjeros, ese profeta morirá».

▶ Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos. R.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Masá en el desierto; / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 7,32-35)

Hermanos:

Quiero que os ahorréis preocupaciones: el no casado se preocupa de los asuntos del Señor, buscando contentar al Señor; en cambio, el casado se preocupa de los asuntos del mundo, buscando contentar a su mujer, y anda dividido. También la mujer sin marido y la soltera se preocupan de los asuntos del Señor, de ser santa en cuerpo y alma; en cambio, la casada se preocupa de los asuntos del mundo, buscando contentar a su marido. Os digo todo esto para vuestro bien; no para poner una trampa, sino para inducirlos a una cosa noble y al trato con el Señor sin preocupaciones.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 1,21b-28)

En la ciudad de Cafarnaúm, el sábado entró Jesús en la sinagoga a enseñar; estaban asombrados de su enseñanza, porque les enseñaba con autoridad y no como los escribas. Había precisamente en su sinagoga un hombre que tenía un espíritu inmundo y se puso a gritar: «¿Qué tenemos que ver nosotros contigo, Jesús Nazareno? ¿Has venido a acabar con nosotros? Sé quién eres: el Santo de Dios». Jesús lo increpó: «¡Cállate y sal de él!». El espíritu inmundo lo retorció violentamente y, dando un grito muy fuerte, salió de él. Todos se preguntaron estupefactos: «¿Qué es esto? Una enseñanza nueva expuesta con autoridad. Incluso manda a los espíritus inmundos y lo obedecen». Su fama se extendió enseguida por todas partes, alcanzando la comarca entera de Galilea.